

Arrest

nr. 206 759 van 12 juli 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 5 juli 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2018.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juli 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juli 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat B. VRIJENS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen in 2009 en heeft zich vluchteling verklaard op 29 mei 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 8 juni 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekster werd gehoord op 14 juni 2018.

1.3. Op 27 juni 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russisch staatsburger van Russische origine te zijn, geboren op 24 maart 1964 in de Russische stad Volsk, waar u ook woonde en werkte. U kwam in 2009 definitief naar België samen met uw zoon omdat u hier een man had leren kennen en uw eigen huwelijk al jarenlang uitgeblust was. In de Russische Federatie leefde u bovendien al jarenlang in angst omdat u als medewerker van de rechtbank via undercoveroperaties in de eerste helft van de jaren '90 bewijs had verzameld tegen verschillende grote criminelen, die later op basis van dit bewijs door de Russische autoriteiten veroordeeld werden. In 2011 keerde u met uw toenmalige Belgische partner naar Rusland terug om er uw echtscheiding te regelen. De echtscheidingsprocedure was al een tijdlang opgestart in Rusland, maar uw voormalige Russische man vertraagde de procedure. U reisde daarom in 2011 zelf naar Rusland om er orde op zaken te stellen en de echtscheiding af te handelen. Tegelijk liet u daar uw huwelijk met uw toenmalige Belgische partner registreren.

Midden mei 2017 kwamen onbekenden naar het huis van uw broer op zoek naar u. Ze belden aan, maar uw broer weigerde de deur open te doen. Daarop dreigden zijn belagers ermee zijn poort met de auto kapot te rijden, waarop uw broer uiteindelijk toch naar buiten ging. Zijn belagers vroegen waar u was. Uw broer dreigde ermee de politie te bellen en uiteindelijk vertrokken deze onbekenden. De volgende dag werd uw moeder in de traphal van haar appartement door een onbekende, gespierde jongeman in elkaar geslagen. Ze verloor hierdoor het bewustzijn en moest worden overgebracht naar het ziekenhuis, waar ze na 7 dagen in coma te hebben gelegen uiteindelijk toch ontwaakte. Uw moeder diende klacht in bij de politie, die de zaak beloofde te onderzoeken, maar voorlopig zonder resultaat. Op 23 mei 2018 werd tijdens een controle door de politie vastgesteld dat u zich illegaal op het Belgische grondgebied bevond. U werd door de politie meegenomen voor ondervraging, waarna beslist werd u over te brengen naar het transitcentrum 127bis te Steenokkerzeel. Er werd in uw hoofd ook een repatriëring gepland op 31 mei 2018. Deze repatriëring werd echter geannuleerd nadat u op 29 mei 2018 vanuit het transitcentrum 127bis een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Belgische autoriteiten. Bij terugkeer naar de Russische Federatie vreest u namelijk voor uw leven vanwege uw vroegere tewerkstelling. Tussen 1991 en 1996 werkte u namelijk voor de rechtbank en was u betrokken bij undercoveroperaties om bewijzen te verzamelen tegen zware criminelen. Mede door de bewijzen die u vergaarde, werden verschillende van deze criminelen in de daarop volgende jaren veroordeeld tot lange gevangenisstraffen. U vreest dat zij wraak op u zullen nemen van zodra zij vrijkomen uit de gevangenis. De aanval op uw moeder en het incident met uw broer in mei 2018 houden vermoedelijk verband hiermee.

U legde geen enkel document neer om uw verzoek om internationale bescherming te staven.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratieve dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofd kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Zo gaf u in het kader van de vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' Dienst Vreemdelingenzaken nergens aan dat er elementen of omstandigheden zouden zijn die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken (zie Vragenlijst BPN DVZ). Bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud ten overstaan van het CGVS vertelde u wel dat u last hebt van een hoge bloeddruk en u het daarom niet lang kan volhouden of u niet lang kan concentreren (CGVS, p. 2). Hierop werd u meegedeeld dat u tijdens het onderhoud om een pauze moest vragen indien u dit nodig achtte (CGVS, p. 2). Bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud werd u eveneens gevraagd het onmiddellijk te melden indien er een probleem was. Verder vermeldde u dat u en chronisch pijnpatiënt bent en u in dit verband elke week op controle moet (CGVS, p. 3). U stelde eveneens dat u stress en trauma's hebt (CGVS, p. 2-3). U legde echter geen enkel attest neer betreffende uw medisch-psychologische toestand. Desalniettemin werd u op verschillende momenten tijdens het persoonlijk onderhoud de kans geboden om te pauzeren, maar u weigerde dit telkens en koos ervoor om het interview verder te zetten (CGVS, p. 12, 15). Toen u op het einde van het persoonlijk onderhoud gevraagd werd of u opmerkingen had over het verloop van het persoonlijk onderhoud, meer concreet of dat naar uw mening ok was verlopen of of er problemen waren geweest, gaf u aan dat het persoonlijk onderhoud goed was verlopen en maakte u geen melding van eventuele problemen. U maakte ook geen andere opmerkingen die erop wijzen dat u niet in staat was

om op zelfstandige en volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure toen u hier op het einde van het persoonlijke onderhoud de kans toe kreeg (CGVS, p. 18-19). Verder werden u eenvoudige en duidelijke vragen gesteld, die u kennelijk kon volgen en waarvan u de logica en inhoud begreep. Vragen werden indien nodig herhaald of heromschreven.

Gelet op wat voorafgaat, kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt dat u bij terugkeer naar de Russische Federatie vreest voor uw leven en/of veiligheid omwille van mogelijke wraakacties vanwege de criminelen die u destijds in uw functie als medewerker van de rechtbank mee achter de tralies hielp krijgen (CGVS, p. 3-4).

Er kon in uw hoofde echter geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade worden vastgesteld.

Vooreerst moet erop gewezen worden dat uw verzoek om internationale bescherming als laattijdig beschouwd dient te worden. Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat u de Russische Federatie in 2009 reeds definitief verliet mede uit schrik voor wraakacties vanwege de criminelen die mede door uw toedoen veroordeeld konden worden en hun handlangers (CGVS, p. 8). Desondanks wachtte u nog tot 29 mei 2018 om een beroep te doen op internationale bescherming. Gevraagd waarom u nooit eerder om internationale bescherming had verzocht omwille van deze problemen, argumenteerde u dat u niet wist dat ook u asiel kon vragen. U dacht dat dit enkel kon voor mensen die geen huis of geld hadden of oorlogsvluchtelingen waren (CGVS, p. 15). Deze verklaring overtuigt niet. Zoals u zelf aangaf, beschikt u in België immers over een advocaat (CGVS, p. 7). Erop gewezen dat u uw advocaat om inlichtingen had kunnen vragen, wierp u op dat uw advocaat dat ook niet wist omdat hij bezig was met een heel andere procedure en u het zodoende ook niet wist. Toen u gezegd werd dat een advocaat toch geacht is op de hoogte te zijn van de mogelijke procedures, gaf u toe dat hij waarschijnlijk wel op de hoogte was gezien zijn functie als advocaat (CGVS, p. 16). Het is dan ook niet aannemelijk dat u voor 29 mei 2018 niet op de hoogte zou zijn geweest van de mogelijkheid tot het inroepen van internationale bescherming. Te meer omdat op 16 januari 2009 in uw hoofde reeds een aanvraag tot machtiging van verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend door een advocaat, in casu meester Vrijens (zie documenten buiten de procedure). Zodoende beschikte u reeds in 2009 over een advocaat die vertrouwd was met de Vreemdelingenwet en dus logischerwijze ook op de hoogte was van het recht om internationale bescherming in te roepen. Er kan dan ook redelijkerwijze vanuit gegaan worden dat u wel degelijk al jaren op de hoogte was van de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Daarnaast argumenteerde u dat u nooit eerder om internationale bescherming had verzocht omdat u hier samenwoonde en zeker was dat u niet terug zou gaan. Zodoende had u geen reden om bang te zijn (CGVS, p. 16). Deze argumentatie overtuigt evenmin. Uit het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering in uw hoofde d.d. 23/5/2018 (bijlage 13 septies CR- zie administratief dossier) blijkt immers dat u op verschillende momenten illegaal in België verbleef, en u zodoende riskeerde naar de Russische Federatie te worden teruggestuurd, en u eerder reeds meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten werden betekend, waarvan het laatste op 6 april 2018. Zodoende werd u in het verleden reeds meermaals op de hoogte gebracht van uw onwettige verblijfssituatie en het daaraan verbonden risico om eventueel teruggestuurd te worden indien u tegen de lamp liep. Desalniettemin wachtte u nog tot 29 mei 2018, nadat u op 23 mei 2018 door de Belgische politie gearresteerd werd en vervolgens overgebracht werd naar transitcentrum 127bis én 2 dagen voor uw geplande repatriëring, om de Belgische autoriteiten om internationale bescherming te verzoeken. Sterker nog, toen u tijdens het gesprek met een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van het hoorrecht op 25 mei 2018 gevraagd werd of u beroep wenste te doen op uw recht om internationale bescherming aan te vragen, weigerde u dit nog (Volledige weerslag van het gesprek dat met de vreemdeling werd gevoerd in het kader van het hoorrecht, nr. 7 – documenten buiten de procedure). Toen u hier tijdens uw persoonlijk onderhoud met het CGVS op gewezen werd, kon u hiervoor geen aannemelijke verklaring bieden. U ontkende dit slechts impliciet door te stellen dat het de eerste keer was dat u hierover hoorde en vroeg wie dat geschreven had (CGVS, p. 18-19). Tijdens ditzelfde gesprek werd u tevens gevraagd om de redenen waarom u niet terug kan naar uw land van herkomst zo concreet mogelijk te

beschrijven. U gaf toen aan niet naar Rusland te kunnen terugkeren omdat u daar enkel nog verre familie en geen vrienden, geen werk en geen woning heeft. U stelde in Rusland een slecht leven in pijn te vrezan. De reden waarom u dit vreest, is uw eigen ervaring. Gevraagd wie u vreest stelde u niemand precies. Gevraagd welke mensonterende behandelingen u vreest te zullen ondergaan stelde u niets specifiek (Volledige weerslag van het gesprek dat met de vreemdeling werd gevoerd in het kader van het hoorrecht, nr. 6 – documenten buiten de procedure). U maakte op geen enkele moment kenbaar dat u bij terugkeer naar Rusland zou vrezan voor uw leven en/of veiligheid vanwege wraakacties door de criminelen die destijds mede door uw hulp veroordeeld werden. Twee dagen eerder, op 23 mei 2018, tijdens uw gehoor met een inspecteur van de politie werden u trouwens reeds soortgelijke vragen gesteld. Ook toen vermeldde u op geen enkel moment wraakacties te vrezan vanwege de criminelen die mede door uw toedoen veroordeeld werden. U stelde slechts dat u in België bent omdat u getrouwd was en u niet naar uw herkomstland bent teruggekeerd of kon terugkeren vanwege liefde en ziekte (Formulier ter bevestiging van horen van de vreemdeling, vraag 1 en 2 – documenten buiten de procedure). Toen u hierop gewezen werd tijdens uw persoonlijk onderhoud met het CGVS, ontkende u dat dit ooit gebeurd was en niemand u ooit dergelijke vragen had gesteld. U opperde dat iemand anders dit in uw plaats had neergeschreven (CGVS, p. 18-19). Deze verklaring is uiteraard niet aannemelijk, gelet op de schriftelijke neerslag van beide gehoren, die terug te vinden is in uw administratieve dossier. Indien u bij terugkeer naar de Russische Federatie daadwerkelijk vreest voor uw leven en/of veiligheid vanwege de criminelen die mede door uw hulp veroordeeld werden, kon redelijkerwijze verwacht worden dat u hiervan reeds melding zou hebben gemaakt tijdens voormelde gehoren met respectievelijk de politie en de Dienst Vreemdelingenzaken. Te meer omdat u op dat moment ook reeds op de hoogte was van de feiten waarvan uw moeder en broer het slachtoffer werden (CGVS, p. 12-13). Dat u dit naliet te doen en pas om internationale bescherming verzocht voor deze problemen op 29 mei 2018, nadat u door de politie gearresteerd werd, overgebracht werd naar transitcentrum 127bis én uw repatriëring was gepland, maakt dat uw verzoek om internationale bescherming als laattijdig beschouwd dient te worden. Uw houding stemt dan ook niet overeen met die van een persoon die beweert een vrees te koesteren voor haar leven indien zij zou terugkeren naar haar land van herkomst en toont aan dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte waardoor de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees voor criminelen in Rusland die destijds mede door uw hulp werden veroordeeld reeds ernstig wordt ondermijnd.

Uw gedrag valt ook op andere punten niet te rijmen met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade op het lijden van ernstige schade.

Zo verklaarde u te vrezan voor wraakacties vanwege met uw hulp veroordeelde criminelen, die ondertussen mogelijk zouden zijn vrijgekomen. U vreest vooral voor de kopstukken van de criminele bendes die u destijds mee hielp oprollen, maar heeft geen enkele poging gedaan om te informeren naar de actualiteit van hun situatie. U moest namelijk toegeven dat u zelfs geen idee hebt of iemand van de door u gevreesde criminelen ondertussen al vrij is (CGVS, p. 12, 18), laat staan wie er ondertussen al vrijgekomen zou zijn (CGVS, p. 3), naar eigen zeggen omdat u hier bent (CGVS, p. 18). U heeft ook geen enkele moeite gedaan om hierover informatie in te winnen. Zo volgt u in België enkel het Belgische nieuws en niet het Russische (CGVS, p. 18) en liet u ook na het internet te raadplegen om na te gaan of de betreffende criminelen ondertussen vrijgekomen zijn (CGVS, p. 18). U gaf aan ook niet gebeld of geschreven te hebben (CGVS, p. 18). U wierp wel op dat u geen toegang meer hebt tot de politiedossiers en u dit zodoende niet kan opvolgen (CGVS, p. 18). Erop gewezen dat er ook andere kanalen zijn om de situatie op te volgen, zoals de media, argumenteerde u dat er niet over iedereen geschreven wordt in de media en er in de media niet over gesproken wordt als een crimineel overlijdt (CGVS, p. 18). Dit is evenwel slechts een blote bewering, die onvoldoende is om uw gebrek aan initiatief te verschonen. Van iemand die zijn land moet ontvluchten omwille van bepaalde zware problemen en/of omwille van dergelijke problemen niet naar zijn land kan terugkeren, mag minstens verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich hierover te informeren. Dat u dermate weinig interesse toont in feit of uw belagers actueel nog steeds een straf uitzitten dan wel vrijgekomen zijn, valt niet te rijmen met een gegronde vrees en tast de ernst en geloofwaardigheid van de door u voorgehouden vrees verder aan.

Voorts blijkt uit uw verklaringen dat de door u ingeroepen vrees reeds bestond van lang voor uw vertrek uit de Russische Federatie. U gaf aan dat het laatste incident met de criminelen die u vandaag nog steeds vreest, plaatsvond in 1996. Niettemin er daarna geen incidenten meer plaatsvonden, leefde u jarenlang in angst (CGVS, p. 10-11). De betreffende criminelen hadden er immers persoonlijk mee bedreigd wraak te nemen en uw kinderen te vermoorden (CGVS, p. 4, 10). Omwille hiervan weigerde u in 1996 zelfs een werkaanbod bij de Zesde Afdeling (CGVS, p. 6). U werkte niet meer tussen 1996 en

2008, maar hield u bezig met uw kinderen omdat u bang was voor hun veiligheid. U begeleidde hen onder meer van en naar school (CGVS, p. 9). Indien u het nodig achtte, verhuisde u ook, maar steeds binnen dezelfde stad, namelijk Volsk (CGVS, p. 5-6). Hoe meer tijd er verstreek, hoe banger u echter werd. De criminelen zelf mochten immers wel in de gevangenis zitten, ze hebben ook bondgenoten op straat die van alles kunnen doen (CGVS, p. 8). Indien u daadwerkelijk vreesde voor uw eigen veiligheid en/of leven en die van uw kinderen, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat u reeds veel eerder pogingen ondernomen zou hebben om de Russische Federatie te verlaten. Te meer omdat u aangaf dat u verschillende familieleden hebt in Europa, onder wie 4 zussen in Nederland (CGVS, p. 13-14) en 1 zus in België (CGVS, p. 15) en uit het administratieve dossier blijkt dat u sinds 2006 meermaals naar België bent gereisd voor u zich hier in 2009 definitief kwam vestigen (bijlage 13 septies CR- zie administratief dossier en documenten buiten de procedure). Indien u daadwerkelijk een vrees koesterde voor uw eigen veiligheid of leven en die van uw kinderen, had u zodoende ook toen al om internationale bescherming kunnen vragen, wat u naliet te doen. U keerde immers telkens opnieuw terug naar de Russische Federatie. Gevraagd waarom u dan nooit eerder vertrokken was uit de Russische Federatie, argumenteerde u dat u geen idee had dat u hier kon komen. U was ervan overtuigd dat Europa enkel voor mensen was die geld hadden. U wist niet naar wie of naar waar u zou kunnen komen en zou in dat geval op straat terecht komen (CGVS, p. 15). Deze verklaring overtuigt niet, gezien u op dat moment al verschillende zussen in Europa had. Hierop gewezen, argumenteerde u dat er een groot verschil is tussen op bezoek komen bij uw zus of er voor altijd intrekken en uw zus uw problemen en een extra eter kon missen (CGVS, p. 15). Hoewel hiervoor begrip kan worden opgebracht, neemt dit niet weg dat u bij uw zus wel over een tijdelijk onderkomen kon beschikken. Toen u hierop attent gemaakt werd, wierp u op dat uw man ertegen was en u daar niets tegen kon doen (CGVS, p. 15), wat evenmin een overtuigende verklaring is gelet op het feit dat u sinds 2006 meermaals tijdelijk naar België kwam, al dan niet met zijn toestemming, en u zodoende wel in de mogelijkheid was om hier om internationale bescherming te verzoeken en hier te blijven, zoals u in 2009 uiteindelijk deed. Het feit dat u in de door u geschetste omstandigheden nog tot 2009 in de Russische Federatie gewoond hebt en pas definitief naar België kwam omdat u toen in België een huwelijkspartner had gevonden, ondermijnt verder de ernst en de geloofwaardigheid van uw vrees.

In ditzelfde verband moet tot slot nog gewezen worden op een belangrijke vaststelling aangaande uw internationaal paspoort. U verklaarde dat uw meest recente internationaal Russisch paspoort in 2015 uitgereikt werd door het consulaat in Antwerpen (CGVS, p. 19-20). Uit een kopie van dit paspoort (zie documenten buiten de procedure) blijkt echter dat als instantie van uitreiking de MVD van Rusland nr. 32202 vermeld staat, dit is afdeling 32202 van het ministerie van Binnenlandse Zaken in Rusland, en niet het consulaat in Antwerpen, zoals u beweert. Uw vorige internationaal Russisch paspoort, met als geldigheidsdatum 17/12/2010 tot 17/12/2015, werd, in overeenstemming met uw verklaringen (CGVS, p. 20), wel door het Russische consulaat in Antwerpen uitgereikt, zoals uitdrukkelijk op dit document vermeld staat (zie kopie – documenten buiten de procedure). Aangezien u verklaarde uw meest recente internationaal Russisch paspoort zelf te hebben aangevraagd en gekregen (CGVS, p. 19-20), doet het feit dat uw meest recente internationaal paspoort uitgereikt werd door een afdeling van Binnenlandse Zaken in Rusland vermoeden dat u in 2015 nogmaals naar de Russische Federatie bent teruggekeerd, minstens voor de aanvraag en de uitreiking van uw huidig internationaal paspoort. U verklaarde nochtans dat u sinds 2009 slechts éénmaal naar de Russische Federatie was teruggekeerd, namelijk voor 2 weken in 2011 (CGVS, p. 6 en 20). De ernst en geloofwaardigheid van uw vrees komen hierdoor verder in het gedrang.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen of uw verblijf op onrechtmatige wijze hebt verlengd, en u zich, gezien de omstandigheden van uw binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en de algemene rechtsbeginselen, meer bepaald de zorgvuldigheids- en de motiveringsverplichting, en een manifeste beoordelingsfout, betoogt verzoekster in een eerste onderdeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing volkomen onterecht verwijst naar de tegenstrijdigheden in haar opeenvolgende verklaringen. Verzoekster merkt op dat zij is opgesloten in een gesloten centrum en stelt dat deze opsluiting haar volledig in de war heeft gebracht. Overigens heeft zij een grote angst, niet alleen om van haar levenspartner, de heer J.V., voor lange tijd gescheiden te worden, maar vooral omdat zij vreest voor haar leven en/of veiligheid bij een terugkeer naar de Russische Federatie. Verzoekster voert aan dat zij heel emotioneel is, dat zij het tijdens de verschillende verhoren heel moeilijk had om zich te concentreren en dat zij last heeft van een hoge bloeddruk. Verzoekster meent dan ook dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming rekening diende te houden met deze omstandigheden. Verzoekster stelt echter vast dat bij de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming geenszins rekening werd gehouden met haar gemoeds- en gezondheidstoestand.

In een tweede onderdeel hekelt verzoekster dat de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing geenszins een onderzoek heeft ingesteld naar de situatie van de mensenrechten in de Russische Federatie, meer bepaald naar de mogelijkheid om de bescherming in te roepen van de Russische autoriteiten wanneer haar leven en/of haar vrijheid in de Russische Federatie in gevaar zou zijn. Verzoekster citeert uit het rapport *“Russia Country Report on Human Rights Practices for 2017”* van US Department of State, waaruit blijkt dat corruptie in de Russische Federatie alom tegenwoordig is, waardoor volgens verzoekster geenszins vaststaat dat zij de bescherming van de Russische autoriteiten zal kunnen inroepen. Zij koestert wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging door veroordeelde criminelen zonder dat zij de bescherming kan inroepen van de Russische autoriteiten, aldus nog verzoekster.

In een derde en laatste onderdeel poneert verzoekster dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst minstens een “reëel risico op ernstige schade” loopt (waartegen zij geen bescherming van de Armeense (sic) autoriteiten kan inroepen) in de zin van:

“- Doodstraf of executie of

- Foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of

- ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een vonnis van de Rechtbank van eerste aanleg te Gent van 21 juni 2018 en een verklaring van verblijf in het Repatriëringscentrum 127bis te Steenokkerzeel.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) haar verzoek om internationale bescherming als laattijdig beschouwd dient te worden, (ii) zij tijdens het gesprek met een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van het hoorrecht op 25 mei 2018 op geen enkel moment kenbaar maakte dat zij bij terugkeer naar Rusland zou vrezen voor haar leven en/of veiligheid vanwege wraakacties door de criminelen die destijds mede door haar hulp veroordeeld werden en zij ook tijdens haar gehoor met een inspecteur van de politie twee dagen eerder op geen enkel moment vermeldde wraakacties te vrezen vanwege de criminelen die mede door haar toedoen veroordeeld werden, terwijl zij nochtans op dat moment reeds op de hoogte was van de feiten waarvan haar moeder en broer het slachtoffer werden, (iii) zij blijkens haar verklaringen vooral vreest voor de kopstukken van de criminele bendes die zij destijds mee hielp oprollen maar zij geen enkele poging heeft gedaan om te informeren naar de actualiteit van hun situatie

en zij geen idee heeft of iemand van de door haar gevreesde criminelen ondertussen als vrij is, laat staan wie er ondertussen al vrijgekomen zou zijn, en zij geen afdoende verklaring geeft om haar gebrek aan initiatief te verschonen, (iv) uit haar verklaringen blijkt dat de door haar ingeroepen vrees reeds bestond lang voor haar vertrek uit de Russische Federatie en dat het laatste incident met de criminelen die zij vandaag nog steeds vreest plaatsvond in 1996 doch zij daarna jarenlang in angst leefde omdat de betreffende criminelen er persoonlijk mee hadden gedreigd wraak te nemen en haar kinderen te vermoorden maar, indien zij daadwerkelijk vreesde voor haar eigen veiligheid en/of leven en die van haar kinderen, er redelijkerwijs kan van uitgegaan worden dat zij reeds veel eerder pogingen ondernomen zou hebben om de Russische Federatie te verlaten, te meer omdat zij aangaf dat zij verschillende familieleden heeft in Europa, onder wie 4 zussen in Nederland en 1 zus in België en uit het administratief dossier blijkt dat zij sinds 2006 meermaals naar België is gereisd voor zij zich hier in 2009 definitief kwam vestigen, bij welke gelegenheden zij ook al om internationale bescherming had kunnen vragen indien zij daadwerkelijk een vrees koesterde voor haar eigen veiligheid of leven en die van haar kinderen, wat zij naliet te doen en (v) het feit dat haar meest recente internationaal paspoort, dat zij blijkens haar verklaringen zelf heeft aangevraagd en gekregen, werd uitgereikt door een afdeling van het ministerie van Binnenlandse Zaken in Rusland doet vermoeden dat zij in 2015 nogmaals naar de Russische Federatie is teruggekeerd, minstens voor de aanvraag en de uitreiking van haar huidige internationaal paspoort terwijl zij nochtans verklaarde dat zij sinds 2009 slechts éénmaal naar de Russische Federatie was teruggekeerd, namelijk voor 2 weken in 2011, waardoor de ernst en de geloofwaardigheid van haar vrees verder in het gedrang komen.

2.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 27 juni 2018 (CG nr. 1814818), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze

instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “ a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Gelet op het geheel van de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing, kan immers geen geloof worden gehecht aan haar bewering als zou zij in geval van terugkeer naar de Russische Federatie vrees voor wraakacties vanwege criminelen die mede door haar toedoen veroordeeld konden worden.

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente en draagkrachtige motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van haar relaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter in gebreke blijft.

Immers, waar verzoekster aanhaalt dat haar opsluiting in een gesloten centrum haar volledig in de war heeft gebracht, dat zij een grote angst heeft, niet alleen om van haar levenspartner, de heer J.V., voor lange tijd gescheiden te worden, maar vooral omdat zij vreest voor haar leven en/of veiligheid bij een terugkeer naar de Russische Federatie, dat zij heel emotioneel is, dat zij het tijdens de verschillende verhoren heel moeilijk had om zich te concentreren en dat zij last heeft van een hoge bloeddruk, slaagt zij er niet in de Raad te overtuigen dat haar gemoeds- en/of gezondheidstoestand haar zou belemmeren in het uiteenzetten van haar asielmotieven of haar er van zou weerhouden om duidelijke, volledige en geloofwaardige verklaringen af te leggen. Verzoekster beperkt zich te dezen immers tot blote beweringen en brengt geen medisch attest bij waaruit zou kunnen blijken dat zij aan geheugen- en/of concentratieproblemen zou lijden of dat haar cognitieve en mentale functies dermate ernstig verstoord zouden zijn waardoor zij niet in staat zou zijn om doorheen haar opeenvolgende verklaringen voor de diverse asielinstanties de essentie van haar asielmotieven op een duidelijke, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige manier uiteen te zetten. Daargelaten verzoeksters blote beweringen dienaangaande,

kan voorts uit niets blijken dat stress, trauma's, verwardheid, angst, emoties, concentratieproblemen of een hoge bloeddruk haar zouden verhinderd hebben om volwaardige verklaringen af te leggen. Integendeel, uit de lezing van zowel het verslag van het gesprek dat werd gevoerd in het kader van het hoorrecht, waar verzoekster nog expliciet verklaarde "*niemand precies*" en "*niets specifiek*" te vrezen doch niet naar Rusland te kunnen terugkeren omdat zij daar enkel nog verre familie en geen vrienden, geen werk en geen woning heeft en waar zij aangaf geen beroep te willen doen op haar recht om internationale bescherming aan te vragen (vragen 6 en 7), de verklaringen die verzoekster heeft afgelegd ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken, de vragenlijst ter voorbereiding van het gehoor en het onderzoek op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die werd ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, als de notities van het persoonlijk onderhoud met het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt dat de gehoren op normale wijze hebben plaatsgevonden. Uit niets blijkt dat verzoekster zich niet kon concentreren of dat zij om welke reden dan ook niet in staat zou zijn geweest om haar verhaal te vertellen en volwaardige verklaringen af te leggen. Uit de verschillende gehoorverslagen blijkt ook op generlei wijze dat verzoekster tijdens de gehoren een verwarde indruk zou hebben gemaakt. De Raad wijst er nog op dat elke verzoeker om internationale bescherming onder een zekere spanning staat wegens de ervaringen die hij of zij heeft meegemaakt en dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, waarmee de interviewer ook rekening houdt. *In casu* is er echter geen gegeven voorhanden dat stress, trauma's, verwardheid, angst, emoties, concentratieproblemen of een hoge bloeddruk verzoekster verhinderd hebben om de door aangehaalde vrees geloofwaardig voor te stellen. De Raad wijst er te dezen nog op dat in de bestreden beslissing het volgende wordt overwogen: "*Zo gaf u in het kader van de vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' Dienst Vreemdelingenzaken nergens aan dat er elementen of omstandigheden zouden zijn die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken (zie Vragenlijst BPN DVZ). Bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud ten overstaan van het CGVS vertelde u wel dat u last hebt van een hoge bloeddruk en u het daarom niet lang kan volhouden of u niet lang kan concentreren (CGVS, p. 2). Hierop werd u meegedeeld dat u tijdens het onderhoud om een pauze moest vragen indien u dit nodig achtte (CGVS, p. 2). Bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud werd u eveneens gevraagd het onmiddellijk te melden indien er een probleem was. Verder vermeldde u dat u en chronisch pijnpatiënt bent en u in dit verband elke week op controle moet (CGVS, p. 3). U stelde eveneens dat u stress en trauma's hebt (CGVS, p. 2-3). U legde echter geen enkel attest neer betreffende uw medisch-psychologische toestand. Desalniettemin werd u op verschillende momenten tijdens het persoonlijk onderhoud de kans geboden om te pauzeren, maar u weigerde dit telkens en koos ervoor om het interview verder te zetten (CGVS, p. 12, 15). Toen u op het einde van het persoonlijk onderhoud gevraagd werd of u opmerkingen had over het verloop van het persoonlijk onderhoud, meer concreet of dat naar uw mening ok was verlopen of of er problemen waren geweest, gaf u aan dat het persoonlijk onderhoud goed was verlopen en maakte u geen melding van eventuele problemen. U maakte ook geen andere opmerkingen die erop wijzen dat u niet in staat was om op zelfstandige en volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure toen u hier op het einde van het persoonlijke onderhoud de kans toe kreeg (CGVS, p. 18-19). Verder werden u eenvoudige en duidelijke vragen gesteld, die u kennelijk kon volgen en waarvan u de logica en inhoud begreep. Vragen werden indien nodig herhaald of heromschreven.*" Gelet op deze vaststellingen en overwegingen, kan verzoekster bezwaarlijk ernstig voorhouden dat bij de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming geen rekening werd gehouden met haar gemoeds- en gezondheidstoestand.

De Raad stelt vast dat verzoekster voor het overige niet verder komt dan het louter volharden in en herhalen van haar ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging en het bekritisieren van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoekster dan ook niet vermag de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Vermits om de redenen uiteengezet in de bestreden beslissing geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters bewering als zou zij in geval van terugkeer naar de Russische Federatie wraakacties vrezen door de criminelen die destijds mede door haar hulp veroordeeld werden, is het verwijt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen verder onderzoek heeft verricht naar de mogelijkheid om de bescherming in te roepen van de Russische autoriteiten wanneer haar leven en/of vrijheid in gevaar zou zijn en het betoog dat corruptie in de Russische Federatie alom tegenwoordig is waardoor geenszins vaststaat dat zij de bescherming van de Russische autoriteiten zal kunnen inroepen, *in casu* niet dienstig. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas, kan evenmin geloof worden gehecht aan het door verzoekster beweerde incident met haar broer en de

aanval op haar moeder – waarvan zij overigens niet het minste begin van bewijs bijbrengt terwijl zij nochtans verklaart dat haar moeder klacht indiende bij de politie –, incidenten welke zij immers linkt aan haar (ongeloofwaardig bevonden) vrees voor wraakacties door criminelen die mede door de bewijzen die zij tegen hen vergaarde werden veroordeeld tot lange gevangenisstraffen.

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de motivering onverminderd gehandhaafd en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.6.1. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij toont niet aan dat zij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.6.2. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Uit niets blijkt immers dat er in de Russische Federatie actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.7. De als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde stukken voegen niets wezenlijks toe voor de beoordeling van de door verzoekster uiteengezette asielmotieven en zijn dan ook niet van dien aard dat zij de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen.

2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en dat verzoekster de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

2.9. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.10. Waar verzoekster *in fine* vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en bijkomende onderzoeksdaeden te bevelen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS